

ся бѣше събралъ сборъ безъ тейка.... и кѣде ѣ той сега исты-атъ.

— Каз'ватъ, руска воиска иде врѣху ны, отговори Неда.

— А кѣде ѣ царь-атъ? попыта пакъ Райна со слѣзи, види ся нѣкога бѣда да ѣ станѣла. Отъ мене крѣвѣтъ. Кажѣ ми Недо!

— Що да ти кажѣ, царкыньо? азъ и сама не знаѣ, отговори Неда.

— Нѣма комиса въ град-атъ, той на нѣкѣдѣ отишелъ, каза Тула, кога ся върнѣ въ одаѣ-тѣ.

— Отишелъ ѣ заръ да посрѣщѣ царь-атъ. Врѣвѣте да идемъ горѣ на кулѣ-тѣ. Тейко трѣбѣ да ся върне, азъ ищѣ да го посрѣщѣ, и отъ далечъ да му ся порадовамъ, кога ся връща.

Райна излѣзе задно съ бабѣ-тѣ и съ другаркы-тѣ си, искачи ся на кулѣ-тѣ, сѣднѣ на столче, и млѣчеливо глѣдаше прѣзъ прозорецъ. Зададе ли ся нѣщо на пѣтъ-атъ, кола или конь, тя извѣика: Недо! чини ми ся тейко иде; и не-трѣпеливо чѣка да наблѣзи, але сѣкы пѣтъ оставаше измамена.

— Нѣ, не ѣ той! каз'ваше ты и въздышаше. Тачѣ кдно слѣдъ друго прашаше да научѣтъ върнѣлѣ ли ся ѣ комисъ.